

VINGAR

av
Jessica Rehn

Somliga säger att när man dör lever själen vidare. Kroppen vittrar bort, blir ett med jorden, men själen kan flyga fritt bland fåglarna. Men den kan endast flyga, om den inte är fastkedjad till marken.

Jag har aldrig förstått den tanken förrän nu.

Mina vingar är tunga, omöjliga att lyfta. Jag känner hur de drar i mig, hur de vill uppåt mot himlarnas sköna rike för att förenas med de andra själarna, men jag är kvar vid jorden. Än är mina tankar inte rena, än finns det blod i mina tårar. De droppar lika mörkt som den natten jag dog.

Jag följer min älskade dag och natt, jag behöver trots allt inte sova. Varje dag försöker jag tala med honom, nå fram. Varje gång han tittar på mig hoppas jag. Men varje dag ekar min röst ut i tomma intet, varje gång tittar han bort.

Den döda själen, trots kvar vid jorden, är inte något som de med livet i behåll kan se eller höra.

Jag lämnar inte hans sida, och varje gång Hector anländer skriker jag i min älskades öra. *Ser du inte Hector? Titta noga. Ingen godhjärtad människa ler så där. Göm dig, spring!*

Min älskade, han hör mig aldrig och allt jag kan göra är se på medan Hector omfamnar honom, kysser honom, smeker hans tunna kinder med samma händer som var de sista jag kände runt min hals innan mörkret slet tag i mig.

Jag gråter, förbannar mig själv för de val min älskade och jag gjorde, de val som drev oss isär och som knuffade honom in i Hectors våld. Hur jag såg på, ovetande ända till slutet, förblindad av min ömhet och kärlek för honom samt sorg över det jag förlorat, oförmögen att se det monster från helvetet som lurade i Hectors blick.

Min älskade kan inte heller se det, jag vet det. Inte än i alla fall.

Men det kommer snart, jag känner åskmoln som nalkas över horisonten. För Hectors ögon blir allt mörkare, hans klor allt hårdare och burens som omger min älskade blir trängre och trängre.

Paniken växer starkare och smärtsammare i mitt bröst. Vad kommer att krävas för att han ska märka Hectors våld? Hur mörkt kommer det att vara innan han märker själva mörkret?

När det händer gråter jag. Han kan inte höra mina snyftningar men jag kan höra hans när Hector håller ner honom och river, sliter, slår på alla ställen som är öppna, oskyddade. Alla ställen på honom som jag beundrat i mörkret under täcket, alla ställen som jag dragit fingrarna över, en öm beröring som om det vore dyrbart porslin. Nu är de ställena på honom röda och förstörda. Jag skriker fast ingen kan höra mig, drar i Hector fast ingen kan känna mig.

Hector lägger en arm över min älskades strupe och jag skriker för oss båda när min älskades röst dör ut och hans ögon rullar uppåt. Hector skrattar och skrattar och min älskade har tårar strömmande nerför kinderna och den smärta som dunkar i mig är så outhärdlig att jag vacklar till.

Det är när Hector trycker ner med sådan kraft som om målet är att göra min älskades strupe platt som det händer.

Min älskade, hans själ flimrar till, jag ser det genom dimman av mina tårar och i stunden kan jag inte ens skrika. Själen i hans kropp fladdrar som om den nu blivit medveten om att den befinner sig i ett fängelse och kämpar för att ta sig ut.

Nej! skriker jag. Nej, ta inte honom ännu, låt honom leva resten av livet utan smärta. Ta inte honom ännu, jag gör vad som helst.

Hans ögon, där tidigare allt jag såg var vita, blinkar till och min älskade stirrar rakt på mig utan att vända bort blicken.

Det är som om allt stannar upp, som om det bara vore han och jag i världen. Under hela mitt liv har jag bara känt en sådan känsla vid två tillfällen. Den första gången var då jag såg min älskade, verkligen *såg* honom, då när jag inte visste vad det var jag kände bara att det liknade det sättet som killarna i romantiska filmer alltid talade om när det gäller tjejer. Den andra gången var när Hector, med blicken tom och andedräkten vidrigt stinkande av alkohol, lutade sig över mig och slöt händerna runt min hals.

Han stirrar rakt in i mina ögon, min älskade, och allt jag velat säga sedan dagen min själ lämnade min kropp bryter sig fri, allt jag velat säga sedan dagen vi skiljdes åt, allt jag någonsin försökt säga och inte sagt ekar mellan oss utan att jag behöver öppna munnen.

Vi kunde alltid kommunicera utan ord.

Min älskade kraxar mitt namn, själen fladdrar vilt och Hector snubblar bakåt i ren chock. Min älskade är fri och Hector är panikslagen i två sekunder. Det är dubbelt så många som behövs.

Ingen själ fladdrar framför mina ögon längre, och med den röda strupen blottad kastar sig min älskade över Hector och drar ner dem båda till marken.

Hector slår huvudet i golvet och vaknar först när polisen närmar sig med handklovar.

Min älskade har en filt över axlarna, oroliga grannar irrar runt honom.

Han lyssnar inte på dem, noterar inte ambulanschauffören som undersöker honom, han letar efter mig. Men Hector trycks ner i baksätet av en polisbil och min älskades själ är stilla i hans kropp och jag kan känna hur kedjorna runt mina vingar börjar lossna.

Jag rör mig mot honom, min älskade, och han kan inte se mig eller känna min beröring när jag lägger pannan mot hans men han vet och det är tillräckligt. Han tittar på mig utan att se mig och jag hör hans hjärta bulta i bröstet, stadigt, rytmiskt.

Jag väntar på dig, jag vakar över dig, jag älskar dig. Inget av detta hör han men allt vet han.

Jag ler när mina vingar lyfter.